

לאמא שלי

אנחנו עומדים כאן רק שניים למשפחת ענבי, מתוך שישה שהיו: נטע הבכורה ואני.

את חגי שנהרג ממוקש קברנו כאן בבית הקברות, עמדנו חמישה, יחד איתך, אמא. עמדת איתנו, ליבך קרוע, התפוצץ, צעק. המשכת כי היה לך בשביל מה, התגברת ונתת לנו כוח.

אחרי חמש שנים הלב של אבא שבק ונעצר, קברנו את אבא שלנו, ואת אמא עמדת כמו צוק, גם אז, בכי חרישי, שקט, אבל כואב וצורב לכולנו. הרמת ראש, זקפת קומה והכרזת, אמנם בלי מילים, אבל בעוצמות נפש אדירות, אני כאן, אמרת.

התרכזנו סביבך בשבתות ובחגים, לשמוע ולהשמיע. בגיל 85, ביום הולדתך, את נותנת עצות הגיוניות וחכמות. לפני 4 שנים בדיוק ב - 16 בספטמבר, אנחנו באים לבשר לך שיובל, בנך הצעיר, נפטר ואיננו. 2 בנים ובעל.

מאין יש לך את הכוחות להמשיך הלאה. ידענו שהלב חולה, ידענו שהלב מלא צער, כל-כך הרבה צער שאולי כבר לא נשאר מקום לזרימת דם תקינה.

מותו של יובל צייק, אחינו הצעיר, כופף את גזע הנפילים.

גם עכשיו, אמא, התרכזנו כאן לידך והתקבצו כולם. לא בשבת לארוחת ארבע ולא בחג, לא לשמוע ממך עצה, רק להשמיע בכי חרישי וכואב.

נמצאים כאן להפרד כל אהוביך, כבר לא רק נטע ואני, נמצאים כאן 16 נכדיך, נמצאים כאן 13 נינים, בני משפחה, דודים ובני דודים, חברים טובים וידידים. ואני אומר לכולם שיש נחמה שהספקנו לקבל ממך כל כך הרבה, ונקווה שנמשיך גם בלעדייך שלמור על שבט ענבי, וכבר בשבוע הבא עפרה מתחתנת. ההזמנה מונחת אצל אמא על השולחן בסלון, לא הספיקה להגיע.

נזכור את אמא וסבתא בשמחות ובימי עצב,
בימי הולדת ובימי זכרון. בכולנו הרי יש
ממד.

יהי זכרך ברוך.

איתמר